

Не назире се крај аферама са плагијатима доктората државних функционера.

Очигледно је да су државне и универзитетске власти решиле да сачекају да тема оде у заборав пред налетом нових збивања. Чак ни скорашња петиција коју је потписало више стотина универзитетских професора и научних радника са докторатом поводом плагијата Сенише Мали не утиче на њихов став. На Универзитету већ годинама не може да се формира комисија за испитивање овог доктората, а председник Републике брани Мали као да је за то компетентан.

У јавности се повремено јави сумња о снази доказа да се ради о плагијату (ретко кога не мрзи да пролази кроз странице и странице доказа професора Раше Карапанђе). Играјући на ту карту, Факултет организационих наука, на коме је Сениша Мали докторирао, крајње безочно је закључио да нема речи о плагијату. Могу да разумем њихов интерес да сакрију бруку, али се надам да ће их губитак репутације коштати.

Да би се ова сумња макар мало развејала, навео сам доле неке делове дисертације Сенише Мали паралелно са мојим текстом из студије Нови модел приватизације у Србији коју смо проф. др Борис Беговић, проф. др Бошко Живковић и ја објавили децембра 2000. године и која је доступна на интернет адреси <http://www.clds.rs/pdf-s/s-privatizacija.pdf>. Како се може видети, ради се о правом и дословном преписивању, без имало препричавања. Недвосмислен плагијат. А ово наведено свакако није све што је г. Мали преузео у свој докторат.

До сада се нисам јављао јер сам желео да моја држава и мој универзитет реше проблем на прави начин, а не да ја радим њихов посао, на пример кроз тужбу суду за плагијат. Очигледно је да су се ове наде изјаловиле.

